

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie G. M.
skazanego z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 kk, 200 § 2 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 10 października 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 lutego 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 4 grudnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. C. R., Kancelaria Adwokacka 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % należnego podatku VAT za sporządzenie i wniesienie - jako ustanowiony z urzędu obrońca - kasacji na rzecz skazanego G. M.;**
- 3. obciążyć skazanego G. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 4 grudnia 2012 r., uznał oskarżonego G. M. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 2 i 3 pkt. 2 k.k. i art. 200 § 2 k.k. oraz art. 199 § 3 k.k. i art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za

to na podstawie art. 197 § 3 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności.

Oskarżonego G. M. uznał za winnego przestępstwa z art. 208 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Natomiast w oparciu o art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności. Nadto zastosował wobec niego środki karne w postaci: obowiązku powstrzymania się od przebywania w środowiskach osób małoletnich poniżej 15 roku życia, zakazu osobistego kontaktowania się z osobami małoletnimi poniżej 15 roku życia oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego D. L. na odległość 20 metrów przez okres 10 lat (art. 41a § 2 i 4 k.k.), a także przepadku na rzecz Skarbu Państwa wyliczonych enumeratywnie dowodów rzeczowych (art. 44 § 2 k.k.). Poza tym na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania (art. 63 § 1 k.k.) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego, który zaskarżonemu orzeczeniu na podstawie art. 438 pkt. 2, 3 i 4 k.p.k., zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, oraz obrazę przepisów postępowania, tj.: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, zaś alternatywnie rażącą niewspółmierność kary.

W związku z tym wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego G. M. od zarzucanych mu czynów. Natomiast alternatywny zarzut rażącej niewspółmierności kary nie został w apelacji opatrzony wnioskiem odwoławczym.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego wyroku obrońca oskarżonego wywiódł kasację. Zaskarżając orzeczenie Sądu odwoławczego w całości podniósł on zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., a polegającego na nienależytym rozważeniu przez

Sąd odwoławczy zarzutu apelacji obrońcy dotyczącego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, oraz art. 433 § 2 k.p.k. polegającego na nienależytym rozważeniu przez Sąd odwoławczy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Powołując się na powyższe wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Apelacyjny w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, skutkującym jej oddalenie w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut kasacji upatrujący wadliwość orzeczenia Sądu odwoławczego w rażącym naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny, o czym przekonuje treść uzasadnienia Sądu odwoławczego. Należy podkreślić, że naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. następuje wtedy, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie rozważy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (zob. wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19), podczas gdy uzasadnienie Sądu Apelacyjnego realizuje nie tylko standardy przewidziane w art. 433 § 2 k.p.k., ale w rozumieniu art. 457 § 3 k.p.k. rzetelnie wskazuje czym kierował się Sąd odwoławczy wydając wyrok, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne w stopniu oczywistym oraz na wystarczającym poziomie szczegółowości wykazuje dlaczego Sąd I instancji trafnie oparł się przy rekonstrukcji stanu faktycznego na zeznaniach pokrzywdzonego D. L., ocenionych przez Sąd Okręgowy zgodnie ze standardami określonymi w art. 7 k.p.k., w kontekście opinii biegłych, jak również pozostałych dowodów osobowych.

W tym miejscu należy odnieść się do podniesionego w kasacji zarzutu rażącej obrazy art. 7 k.p.k., polegającej na zaakceptowaniu przez Sąd II instancji i zaabsorbowaniu do swojego rozstrzygnięcia naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji. Interpretując ten przepis Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach, iż skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia reguł dowodowych określonych w art. 7 k.p.k. jest możliwe co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I

instancji. Nie oznacza to, że nie jest dopuszczalne podnoszenie takiego zarzutu także wtedy, gdy sąd odwoławczy jedynie weryfikował ocenę dokonaną przez sąd *meriti* pod kątem podniesionych zarzutów odwoławczych (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2013 r., V KK 337/12, LEX nr 1313141). Jeżeli skarżący uznawał, że ocena dowodów nie była prawidłowa i naruszała przepis art. 7 k.p.k., to treścią skargi kasacyjnej w tym zakresie winno być objęte jednocześnie wskazanie naruszenia przepisów art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2007 r., IV KK 38/07, LEX nr 280727), którego jednak autor kasacji nie podniósł. Należy również zauważyć, że Sąd odwoławczy jedynie akceptował ustalenia dokonane przez Sąd I instancji, zaś skarżący kwestionując ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie nie wykazał, że sam sposób ich oceny dokonany przez sąd odwoławczy wykracza poza wymogi przewidziane w art. 7 k.p.k. Nadto przedstawił on jedynie własną interpretację wartości poszczególnych dowodów opartą na apriorycznym założeniu o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jednak bez uwzględnienia rzeczywistej wymowy całości materiału dowodowego. Zatem, argumentacja kasacji odnosząca się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów jest alternatywna w stosunku do ocen, których dokonał Sąd I instancji, a nie do stanowiska przedstawionego w tym zakresie przez Sąd odwoławczy.

Z treści kasacji wynika, że jej autor upatrywał naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w nienależytym rozważeniu przez Sąd Apelacyjny niektórych zarzutów apelacji, natomiast skarżący nie podjął nawet próby wykazania, że którykolwiek z zarzutów apelacji został przez Sąd odwoławczy pominięty. Obrońca skazanego wydaje się zapominać, że nakaz rzetelnego ustosunkowania się do każdego z zarzutów odwoławczych zawarty jest w dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k., którego naruszenia skarżący nie dostrzegł (zob. wyroki SN: z dnia 16 stycznia 2013 r., II KK 52/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/4/14, z dnia 1 marca 2013 r., III KK 211/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/6/26, z dnia 13 marca 2013 r., II KK 146/12, LEX nr 1292218).

Odczytując treść kasacji obrońcy skazanego należy stwierdzić, iż podniesienie w zarzucie kasacyjnym obrazy art. 433 § 2 k.p.k., jako przepisu odnoszącego się do sądu odwoławczego, stanowiło jedynie zabieg, który pod pozorem rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego prowadził do

zakwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji i zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych oraz pozwolił skarżącemu na kontestowanie dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, a w szczególności zeznań D. L., oraz wspierających go relacji świadków M. B., P. Z., A. S., jak również członków najbliższej rodziny pokrzywdzonego, w zestawieniu wnioskami wynikającymi z przeprowadzonych w tej sprawie opinii psychiatrycznych, psychologicznych i seksuologicznej oraz w konfrontacji z wyjaśnieniami oskarżonego G. M. Oznacza to, że w swej zasadniczej warstwie zarzuty kasacji zostały skierowane do orzeczenia Sądu I instancji. Nadto co do istoty powielają argumentację zawartą w apelacji, a przecież rolą sądu kasacyjnego nie jest ponowne rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji. Stwierdzenie zasadności tego rodzaju zarzutów ma znaczenie wyłącznie w kontekście ewentualnego zarzutu podniesionego do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12). Należy również przypomnieć, że ustalenia faktyczne poczynione przez sądy obu instancji mogą być przedmiotem rozważań Sądu kasacyjnego tylko w dalszej perspektywie, np. przez pryzmat podniesionych zarzutów rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego. Rzecz jednak w tym, że skarżący wbrew dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k. oczekuje od Sądu Najwyższego, że skontroluje on poprawność dokonanych ustaleń faktycznych, chociaż z przepisu tego wprost wynika, że takie postąpienie na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne, a tym samym Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu kasacji nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i w oparciu o tak przeprowadzoną własną ocenę sprawdzać poprawność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 11).

Dlatego nie znajdując podstaw do uwzględnienia kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k. Orzeczenie o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu oparto na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 j.t.) w zw. z § 2 ust.3 i § 14 ust.3 pkt.2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., Nr 461- j.t.).